

DE TALIE MONDIALĂ

SATUL OLIMPIC m-a uluit. Era complet înconjurat de garduri, iar în jurul lui se plimbau în libertate animale sălbatice. Finlandezii aveau o baie specială, unde puteam să stau în saună și să mă biciuiesc cu frunze de eucalipt, pentru ca după aceea să plonjez de pe un ponton într-un lac plin cu lebede. Camerele construite de germani erau precum cele din hoteluri, atâta doar că nu aveau căzi, deoarece, așa cum citisem în ziare, Hitler suferea de microbofobie. Nu-i plăcea ideea de a sta în propria sa murdărie și de a nu fi capabil să se clătească bine și credea că toți trebuiau să-i urmeze exemplul. De aceea, olimpicii au trebuit să se mulțumească cu dușuri și sticle de dezinfectant Odol.

De asemenea, Hitler dorea ca totul să fie perfect curat. Când doi sportivi americani au aruncat pe jos coji de banane și cotoare de mere, germanii s-au repezit și le-au ridicat imediat. Berlinul era atât de curat, încât părea aproape antiseptic. Nu existau gunoaie sau hârtii pe trotuare ori în rigole, și la fiecare colț de stradă bărbați în halate albe făceau curățenie după cai, ca să nu apară muște. Germania părea locul cel mai imaculat de pe pământ. Știu, bineînțeles, că Führerul dorea să regizeze un spectacol mareț. Însă avea motive ascunse și nu-i găsesc scuze.

În sala de mese din Satul Olimpic, realizată sub forma unui semicerc gigantic, cu două-trei etaje, fiecare ușă ducea la mâncăruri specifice altei țări. Le-am încercat pe toate, ceea ce a fost o prostie, fiindcă m-am îngrășat și mai mult.

Deși membrii Cămășilor Brune – blonzi, înalți și arătoși – supravegheau peste tot, atmosfera era detașată, ba chiar jovială. Când cineva spunea „Heil, Hitler!”, îi răspundeam în același fel, doar că noi spuneam „Heil, Adolf!”. Ei râdeau. Nimeni nu se înfuria.

În 1936 încă îl mai consideram pe Hitler ca fiind doar un clown periculos.

MI-AM OCUPAT LOCUL și m-am pregătit pentru ceremonia de deschidere. În ziua de sâmbătă 1 august 1936, sportivi din toate țările s-au încolonat pe stadion. Delegația noastră purta pantaloni albi, sacouri bleumarin și pălării de pai; fetele aveau berete cu pompoane. Surpriza cea mare a constat în eliberarea a mii de porumbei – care s-au ridicat spre cer și au dat ocol stadionului – urmași imediat de salve de tunuri, care i-au speriat, astfel că după câteva secunde găinașurile lor ne-au răpăit pe pălăriile de pai și pe umeri cu sunete înăbușite, specifice. Am rămas nemișcat, zâmbind larg și gândindu-mă nu la mine, ci la sărmanele fete, care-și murdăriseră tot părul.

PENTRU A AJUNGE în finala de 5.000 m, am alergat într-o cursă preliminară de calificare. Am stat în pluton până la sfârșit, când sprintul meu m-a adus în față și am izbutit să prind ultimul loc pentru calificare. N-a fost tocmai ușor, fiindcă mă îngrășasem cam mult.

În finală am alergat în grupuri, în funcție de ritm. Eu doream să ajung cât mai repede pe culoarul unu și am avut un start bun, dar liderii cursei – celebrii fondști finlandezi – au pornit rapid. După primul tur mi-am dat seama că, ținând seama de kilogramele mele suplimentare, viteza lor era prea mare pentru mine. Finlandezii s-au îndepărtat și eu am rămas cu al doilea grup, la 45 m în urmă. Un al treilea grup ne urma la 30 m.

La ultimul tur eram singurul din grupul meu care mai avea energie. Epuizat, gâfâind și asudând, n-am uitat totuși instrucțiunile lui Pete: trebuia să apăs accelerația atunci când mă simțeam cel mai vlăguit: *Nu crezi că merită un minut de suferință în schimbul unei vieți de glorie?* Am sprintat cât am putut de tare și timpul pe care l-am înregistrat în ultimii 400 m a fost incredibil: 56 de secunde. Nu știusem că puteam alerga atât de repede, mai ales la sfârșitul unei curse lungi. Am ajuns grupul din față și am terminat al optulea – primul american care a trecut linia de sosire.

N-am fost deloc încântat de performanța mea de ansamblu, dar m-am consolată la gândul că fusese doar o încălzire, un preludiv al Olimpiadei din 1940 de la Tokio. Acolo, în cursa *mea* – o milă – aveam să le arăt tuturor ce puteam face cu adevărat.

După duș, m-am alăturat unor colegi de delegație în tribune. Stăteam lângă loja de beton a lui Hitler, iar între noi se afla o zonă-tampon cu oficialități ca Göring și Goebbels. Nimeni nu avea voie să

se apropie de Führer, însă dacă îi puteai da aparatul foto unui oficial, el îl putea fotografia pe Führer pentru tine. Eu mi-am dat aparatul lui Goebbels, care m-a întrebat la ce disciplină participam.

— La 5.000 m, am răspuns.

— Și cum te numești?

— N-am câștigat nicio medalie, am zis, așa că nu-i important.

— Ba nu, Führerul vrea să știe numele tuturor sportivilor.

— Bine, mă numesc Zamperini.

I-am întins aparatul și el a făcut o fotografie.

Când s-a întors, Goebbels mi-a spus:

— Hitler vrea să te cunoască.

Am rămas cu gura căscată.

Am fost lăsat să trec până la Führer și ne-am strâns mâinile. Părea îndeajuns de prietenos și mi-a spus prin intermediul unui translator:

— Aha, tu ești băiatul cu finișul rapid.

După aceea m-am întors la locul meu din tribună. Să fiu sincer, n-a fost mare scofală. N-ar fi însemnat mare lucru, nici chiar dacă Hitler mi-ar fi dăruit ceasul pe care-l purta la mână. Era doar un alt dictator. Și ce dacă? Sigur că da, era antisemit, iar eu nu eram în niciun caz așa ceva, dar, mărturisesc stânjenit, pe atunci nu înțelegeam despre ce era vorba. Abia absolvisem liceul și mă interesa mai mult propria mea persoană decât guvernele și felul cum funcționa – sau nu – lumea.

MAI TÂRZIU AM hoinărit prin Berlin cu un prieten din delegație. Am cutreierat peste tot și am văzut punctele de interes turistic. Doream să găsim un *Automat* unde se servea bere la litru. Puteai bea o halbă de un litru și după aceea să te plimbi ceva mai vesel. Poate chiar să încerci ceva ce n-ai fi făcut în mod obișnuit. De asemenea, ne doream suvenire. Eu am șterpelit o scrumieră dintr-un bar *Tanz* – o combinație de bar și sală de dans. Am mai înhățat și un evantai.

La Cancelaria Reichului ne-am oprit pe trotuarul de vizavi ca să admirăm clădirea magnifică. În fața ei, două santinele băteau pas de defilare de la ușa din mijloc până la colțuri, unde se întorceau cu 180 de grade și reveneau la centru. Pe când căscam gura, o limuzină s-a oprit în față, iar Hitler a coborât și a intrat în clădire, însoțit de câțiva ofițeri.

Dintre toate suvenirele posibile, cel mai mult îmi doream un drapel nazist. Nu puteam ajunge la cele mai frumoase, drapelele lungi din

mătase care atârnav din vârfurile clădirilor, așa că mi-am coborât privirea și am zărit un steag la trei-patru metri înălțime, pe un suport înfipt în zidul Cancelariei. Mi-am pus mintea la contribuție și am decis că era posibil să-l iau când santinelele nu erau atente. Le-am urmărit descriindu-și circuitul și le-am cronometrat deplasarea. Mi-am spus că aș fi putut să traversez strada, să mă cațăr la steag și să cobor în timp ce ele se îndreptau spre colțuri, pentru ca apoi să dispar înainte să se fi întors spre mine.

Imediat cum santinelele au pornit, am intrat în acțiune, dar când am ajuns sub steag am constatat că era mai sus decât apreciasem și am avut dificultăți cu cățărul. Când santinelele s-au întors, m-au văzut și au început să răcnească. M-am întins, am înhățat steagul, apoi mi-am dat drumul de la înălțime și am pornit în goană. Am auzit un pocnet sonor, care aducea al naibii de mult cu un glonț, și cuvintele „*Halten sie! Halten sie!*”. Nu trebuia să știu germana ca să înțeleg despre ce era vorba.

Am făcut lucrul cel mai inteligent: m-am oprit. Santinelele m-au prins și mi-au tras câteva scatoalce pentru mai multă siguranță, după care mi-au privit uniforma olimpică și au înțeles că eram sportiv american. Una dintre santinele o rupea puțin pe engleză și a vrut să știe de ce smulsesem steagul de pe clădire. Mi-am spus numele și adevărul: doream să duc în America un suvenir care – și aici am înflorit nițel lucrurile – „să-mi reamintească mereu despre clipele minunate pe care le petrecusem în Germania”.

Santinela m-a lăsat în paza camaradului său, a intrat în clădire și a revenit cu un ofițer mai vârstnic, superior în grad, care s-a prezentat ca Fritz. Aveam să aflu ulterior că era generalul Werner von Fritsch, comandantul trupelor terestre ale armatei germane (care avea să fie executat pentru că se opusese politicilor lui Hitler).

— De ce ai rupt svastica? m-a întrebat von Fritsch.

Mi-am repetat explicația. Probabil că fusese răspunsul corect. Mi-a întins drapelul, „ca suvenir al călătoriei tale în Germania”.

Am steagul acela și azi.

Povestea micii mele aventuri a ajuns în presă, apoi s-a stins rapid. După câțiva ani însă, în al Doilea Război Mondial, a fost dezgropată ca parte din efortul de propagandă și distorsionată în ceva ce nu se petrecuse de fapt. Când am aflat, am înțeles că guvernul nostru trebuia să zugrăvească inamicul în culori cât mai sumbre.

Walter Winchell și Burgess Meredith au relatat episodul la radio. În loc de smulgerea drapelului de pe zidul Cancelariei... dar iată mai bine transcrierea emisiunii radio:

Ne aflăm în Berlin, în anul 1936. Membrii delegației americane sunt cu fața spre loja oficială, unde cancelarul Hitler și membrii guvernului dau salutul nazist. Unii dintre sportivii noștri răspund la salut. Alții stau pur și simplu locului, stânjeniți. Dar... stați așa! Un sportiv se repede spre un catarg și smulge steagul cu svastică, pe care-l calcă în picioare! În tribune se aude rumoare! Vai, Führerul va fi extrem de nemulțumit!

Acel sportiv a fost Lou Zamperini, semifondistul din California de Sud, primul dintre milioanele de tineri americani care și-a arătat disprețul față de nazism.

În altă versiune, eu alergam un tur de stadion cu drapelul pe care-l smulsesem de pe catarg.

Înălțătoare sentimente, dar n-a fost deloc așa.

MI-AR FI PLĂCUT să câștig o medalie olimpică, însă eram la fel de mulțumit că obținusem un loc în delegația noastră. Întreaga călătorie fusese o adevărată aventură. Cine poate exprima euforia în cuvinte? Este experiența totală: competiția, petrecerile, ceilalți sportivi cu care te împrietenești și ulterior nostalgia inevitabilă.

După ce Olimpiada s-a terminat la mijlocul lunii august, am participat la o mulțime de festivități. Pentru a ne însoți, germanii au ales fetele cele mai frumoase; toate erau Fraülein tinere și cu vino-ncoace. Ne-au tratat ca pe niște regi. În seara dinaintea plecării spre Hamburg, gazdele noastre au oferit un banchet la un club de lux. În sala mare erau mese lungi acoperite cu delicatese. O dată în plus, fetele recrutate de Hitler pentru a se ocupa de delegația noastră erau absolut superbe și aparent în culmea fericirii să ne servească.

Eu și cu prietenul care a participat la furtului drapelului le-am spus celor mai drăguțe fete că doream să ne întâlnim cu ele după banchet. În scurt timp, ne sărutam afară, ascunși sub arborii de portocali. Asta a fost tot ce am făcut – îmi dau cuvântul! Când a sosit ora plecării, șoferul autobuzului nostru a tot claxonat, dar noi nu le puteam abandona pe fetele frumoase. După aceea au început să răcnească

colegii noștri și a trebuit să ne desprindem. Fetele au fugit după noi, plângând:

— Vă rugăm, luați-ne în America!

Cei din delegație au fost destul de supărați pe mine, și pe bună dreptate, după episodul acesta.

Am participat apoi la un concurs athletic demonstrativ în Hamburg. Pentru primirea noastră, gazdele au pregătit altă sală uriașă ticsită cu mâncare. Tejgheaua barului avea prin mijloc un canal mare, prin care și se expediau direct halbele cu bere. Evident, m-am îndopat până în clipa când ne-au anunțat că era momentul să ne pregătim pentru concurs. Toți crezuserăm că întrecerea se va ține în ziua următoare. Fuseserăm păcăliți în mod josnic! Fondiștii au refuzat să concureze, deoarece știau că pot muri dacă vor alerga cu stomacurile pline. S-au dus doar săritorii și aruncătorii.

Aceea a fost despărțirea noastră de Germania. În ziua următoare, ne-am imbarcat pe *SS Roosevelt* spre casă, cu o escală în Anglia pentru a concura la *British Empire Games*.

CAZAREA ÎN LONDRA a fost groaznică. În timp ce Comitetul Olimpic stătea în hotelul Grosvenor, noi am fost transportați cu autobuzele afară din oraș, într-o mahala sumbră de la capătul lumii, fără absolut nicio ocazie de a vizita capitala sau de a socializa. Scările acelei case cu camere ieftine de închiriat erau atât de înguste, încât a trebuit să urc șase etaje cu valiza lipită de piept. Când am văzut camera, mi-am spus că preferam să dorm pe stradă. Cred că și ceilalți au simțit la fel, pentru că, după ce am coborât, toți stăteau afară nemulțumiți.

Am votat rapid și am decis să nu ne antrenăm în ziua aceea și să boicotăm complet *British Games*. Aveam să ne așezăm pur și simplu pe trotuar și să așteptăm până ce va veni Comitetul Olimpic să ne asculte doleanțele.

Când a sosit, Brundage s-a năpustit în mijlocul nostru și a cerut să acceptăm cazarea pe care o primiserăm.

— Vrem să stăm în același hotel în care stai dumneata, în Grosvenor, au replicat olimpicii mai vârstnici, vorbind în numele întregului grup.

Au început discuții în contradictoriu, Brundage a plecat, apoi a revenit. Noi nu am bătut în retragere. În cele din urmă, a acceptat. Nu avea încotro.

Ulterior, pur și simplu pentru a face în ciudă Comitetului, am comandat cea mai scumpă șampanie franceză la micul dejun, prânz și cină și am cerut ca nota de plată să fie trecută în contul camerelor noastre.

CĂLĂTORIA MEA CU trenul de la New York înapoi în Torrance a durat cinci zile. Am ajuns seara. Noul șef al poliției din Torrance, John Strohe, m-a așteptat la depoul Los Angeles și m-a purtat cu mașina prin oraș, cu sirena urlând și girofarul sclipind. Când am ajuns la marginea orașului, am văzut că strada era plină de oameni. Am sărit imediat jos, crezând că fusese un accident.

Oamenii m-au suit pe platforma unui camion de o tonă și jumătate și m-au așezat pe un tron alb, scânteietor, înconjurat de sportivi în echipament de alergători. Am stat locului stânjenit, cu obrazii arzându-mi. Dorisem să mă întorc discret acasă și de aceea nici nu le telegrafiasem părinților până nu ajunsesem în Chicago.

Când am ajuns în piața Torrance, era plină ochi. Mașina de pompieri îi dădea ocol, remorcând panglici late pe care scria ZAMPERINI VINE DISEARĂ ACASĂ. Difuzoarele bubuia: „Bine ai venit acasă, Louie!” Era pur și simplu copleșitor.

Mă ferisem întotdeauna de etalările publice de afecțiune, dar cei din oraș mă încolțiseră acum. Am rostit câteva cuvinte și m-am așezat, așteptând o ocazie să mă furișez de acolo. După aceea am văzut o femeie ologă într-un scaun cu rotile, mama vitregă a celui mai bun prieten al meu. Îi plăceau ciorapii cu model scoțian în romburi și ținusem minte să-i cumpăr o pereche din New York. Am sărit de pe platforma camionului, i-am dat cadoul și am îmbrățișat-o.

Așa a început sărbătoarea. Primirea a fost uluitoare. Am izbutit chiar să râd, când șeful poliției Strohe a spus:

— După cât l-am fugărit pe Louie înainte și înapoi pe toate străduțele din Torrance, trebuia să fie pregătit pentru *ceva*.

Avea dreptate. Când unica mașină de poliție din Torrance pornea spre sud, eu o luam spre nord. M-am întrebat câți cetățeni din Torrance aveau habar cât de mult mă apropiasem cândva de a fi un terchea-berchea delincent.

ÎN VARA ACEEA, chiar înainte de Jocurile Olimpice, mai multe colegii încercaseră să mă recruteze. Am petrecut o săptămână la

Stanford cu sprinterul Clyde Jeffrey. Mi-au oferit un automobil decapotabil ca să mă plimb și am rămas câteva zile, examinând campusul. Notre Dame mi-a oferit o bursă, iar când am refuzat-o, i-am sugerat antrenorului Nicholson să i-o acorde unui alergător mediocru pe nume Greg Rice, pe care îl învinsesem cu patruzeci și cinci de metri în cursa de o milă. După aceea îi spuseseam lui Greg:

— Tu nu ești alergător de o milă, ci de două mile.

El a acceptat bursa refuzată de mine, a început să alerge pe distanța mai lungă și a doborât recordul mondial.

Eram dorit de asemenea de antrenorul Dean Cromwell de la USC. Cromwell era o legendă, iar echipa antrenată de el câștigase mai multe campionate naționale decât a oricărei alte universități americane. Când te duceai la USC, puteai întreba orice sportiv de la atletism:

— În ce probă ai deținut recordul mondial în liceu?

Cu toate acestea, când cineva îl prezenta pe Cromwell ca fiind „cel mai bun antrenor de atletism din lume”, el nu se umfla în pene, ci se mulțumea să replice simplu:

— Păi, am în echipa mea cei mai buni atleți din lume. De ce n-aș fi atunci cel mai bun antrenor?

Cromwell se numărase printre antrenorii care însoțiseră lotul olimpic la Olimpiada din 1936 și venise la multe concursuri la care participasem și eu în liceu, dacă nu la toate. Era cunoscut pentru surâsul lui larg și pentru felul cum îi încuraja pe atleți. Salutul lui favorit era: „Salut, campionule!” Deși o parte din meseria lui era de a solicita și de a recruta atleți pentru echipa sa, laudele lui mă făceau să mă simt important.

Fratele meu, care era deja unul dintre cei mai buni alergători americani pe o milă, urma colegiul Compton. Cromwell a fost inteligent și ne-a oferit burse la *amândoi*.

Am intrat la University of Southern California în septembrie 1936 și m-am descurcat bine la atletism. În anul I am fost invitat la marele concurs Princeton Invitational, unde am câștigat primul meu titlu național pe distanța de două mile. Pete mă mai instruia din când în când, dar îl ascultam din ce în ce mai puțin, ignorându-i sfaturile, tanțoș și arogant: „Da, da, știi.” La urma urmelor, eu fusesem cel care participase la Olimpiadă!

În mod clar, personalitatea mea încă necesita ajutor. Deși pe pistă alergam ca să înving și să susțin echipa, în afara stadionului n-am

câștigat niciun concurs de popularitate. Continuam să fiu în principal un solitar, încăpățânat și irascibil.

În iarna aceea, în pofida sfatului antrenorului Cromwell, am decis să schiez. Mă gândeam că schiul îmi va dezvolta plămânii și musculatura picioarelor, ceea ce m-ar fi ajutat la alergare. Coborând însă pe o pârtie la Big Pines, am nimerit pe o porțiune cu gheață, am pierdut controlul schiurilor și am căzut rău. Când am încercat să mă ridic, durerea din picior și genunchi m-a doborât din nou la pământ. Verdictul: genunchi tumefiat, ruptura ligamentelor gleznei, cârje, niciun fel de alergări vreme de două luni.

Pete m-a muștruluit zdravăn.

— Ai o responsabilitate față de echipă și față de oamenii care te admiră. Față de copii. Trebuie să te sacrifici pentru a păstra tradiția sportivilor.

Asta m-a enervat.

— Dacă nu pot să duc o viață normală și să fac tot ce fac și ceilalți oameni, atunci nu mai vreau să alerg, am amenințat eu tăios.

Cuvintele acelea mi-au stabilit tiparul de viață pentru următorii ani. Doream totul: glorie, succese noi – dar și toate distracțiile și divertismentele pe care le oferea colegiul.

NU-MI DORISEM NICIODATĂ cu adevărat să dobor vreun record mondial, cu o excepție: recordul național inter-colegii pe distanța de o milă. Bill Bonthron de la Princeton îmi întrecuse eroul, pe Glenn Cunningham, cu câțiva centimetri, și stabilise un nou record: 4:08,08 minute. Intenționam să recâștig recordul acela într-o bună zi, pentru Glenn – și pentru mine.

M-am antrenat susținut, totuși nu în felul agreat de Cromwell. Pe atunci, antrenorii nu ne permiteau să alergăm la deal, ceea ce făcusem întruna din vara când decisesem să alerg oriunde m-aș fi dus. Asta însemna să nu mai alerg în sus și în jos pe scările tribunelor de la Coliseum. Medicii spuneau că asemenea alergări îmi vor afecta inima, dar în realitate îi făceau bine. Și inimii, și picioarelor. N-am ținut seama de sfaturi. În fiecare seară săream gardul de la Coliseum și făceam „traseul agoniei”. Când ajungeam în vârf, picioarele mă ardeau de durere, după care mergeam la pas pe inelul superior până ajungeam în dreptul altei scări, o coboram în alergare și urcam pe următoarea tot în alergare. Făceam acest tur după fiecare ședință normală de

antrenament. Motivul era simplu. Oamenii spun că tot ce-ți trebuie este o atitudine pozitivă. Este grozav să ai o asemenea atitudine, însă ea nu are nimic de-a face cu victoria. Eu am avut adesea o atitudine defetistă înaintea unei curse. Important este ce faci cu corpul tău. Părerea excelentă despre tine nu te poate ajuta să câștigi o cursă dacă nu ești în formă fizică.

ÎN IUNIE 1938, însănătoșit și student în anul II, am plecat la Minneapolis pentru concursul NCAA. Echipa USC îl câștigase de trei ori consecutiv, dar acum adversarii erau mult mai bine pregătiți. În dimineața concursului, Cromwell i-a dus pe cei 34 de atleți la o cafenea aflată la opt sute de metri de hotelul nostru. Acolo am luat micul dejun, apoi Cromwell ne-a traversat strada și ne-a arătat o vitrină mare.

— Acela este trofeul, a exclamat el, și toți am privit cu atenție cupa înaltă de aproape un metru și jumătate, care simboliza victoria.

Mă gândeam că vom putea învinge din nou, mai ales dacă eu îl întreceam pe Chuck Fenske din Wisconsin, care câștigase de două ori consecutiv cursa de o milă. Toți se așteptau ca istoria să se repete. De fapt, nimeni nu-mi acorda șanse mai mari de locul cinci în cursă. Poate că specialiștii aveau dreptate, deoarece niciun alergător de pe Coasta Pacificului nu câștigase vreodată titlul NCAA. Mai mult, Vestul nu dăduse niciodată un semifondist excepțional; Estul controla totul. Eu doream din răspuț să dobor recordul, dar, în ciuda exercițiului motivațional al antrenorului Cromwell, n-am putut să gust decât pilula amară a propriului meu pesimism.

ÎN SEARA DINAINTEA cursei, stăteam în pat și citeam, când am auzit un ciocănit în ușă. În prag era antrenorul Nicholson de la Notre Dame.

— Louie, a rostit el, trebuie să-ți zic ceva. Mi-a făcut semn să ies din cameră și a continuat: Îmi este rușine să ți-o spun, dar tocmai vin de la o întâlnire a antrenorilor de pe Coasta de Est. Mâine ei le vor spune alergătorilor lor pe o milă să facă tot ce-i posibil ca să te scoată din cursă. Fii atent la ce se va întâmpla și încearcă să te protejezi.

Antrenorii de pe Coasta de Est îl detestau pe Cromwell, deoarece presa continua să-l numească cel mai mare antrenor de atletism din lume, deși el nu fusese niciodată un alergător grozav. Pentru ei, regina

balului era cursa de o milă, nu sprinturile de 100 m sau 200 m. Distanța de o milă era magică și nu doreau ca Dean Cromwell să aibă un câștigător.

— Mulțumesc, i-am spus lui Nicholson, dar nu vă faceți griji în privința mea. Îmi pot purta singur de grijă.

Sau cel puțin să mă comport ca și cum aș fi fost în stare de așa ceva.

M-am băgat din nou în pat și nu m-am mai gândit la spusele lui. Nu văzusem niciodată pe cineva care să facă *ceva* rău pe pistă. Întotdeauna oponentii mei fuseseră gentlemen. Bineînțeles, toți fuseseră de pe Coasta de Vest...

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE am mers împreună cu colegii mei de cameră să vizionăm *Contele de Monte Cristo*, cu Robert Donat în rolul principal. Mi-a plăcut, mai ales pentru că eu însumi aveam origine italiană; contele se răzbuna pe toți. Eram plin de adrenalină. După film, ne-am întors cu taxiul la hotel, am mâncat un prânz ușor și am plecat la stadion. L-am auzit pe crainic anunțând la difuzor numele a trei-patru alergători considerați posibili câștigători ai cursei. Pe rând, respectivii au ieșit în alergare ușoară în fața tribunelor.

Nimeni nu mi-a pomenit numele.

PISTOLUL STARTERULUI a detunat și am plecat în cursă. Ca de obicei, n-am încercat să ocup prima poziție, dar mă simțeam excelent, ca și cum n-aș fi putut obosi niciodată. M-am gândit la spusele antrenorului Nicholson despre concurenții de pe Coasta de Est. Bănuiam că se referise la faptul că vor încerca să mă înconjoare și să mă blocheze, pentru a mă împiedica să-mi pun în aplicare strategia.

În scurt timp am fost *într-adevăr* înconjurat, dar mi-am dat seama imediat că tactica lor era alta, când, pe neașteptate, am simțit o durere ascuțită în picior. Alergătorul din fața mea ridicase mult piciorul din spate și mă lovise în tibie cu cuiele ascuțite ale pantofilor lui, făcându-mi trei tăieturi adânci de șase milimetri și lungi de trei-patru centimetri. Mai fusesem zgâriat până atunci, fiindcă este inevitabil când alergi în grupuri mari. De fapt, toți alergătorii sunt urmăriți de câini când se antrenează și, dacă vrei să scapi de ei, întinzi brusc piciorul din spate vreo cincisprezece centimetri și zgârii câinele pe bot.

De data asta, însă, era altceva.